

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

02 decembrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Cobzac Elena

Țurcan Anatolie

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Criclivii Sergiu în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 iulie 2020, în cauza penală privindu-l pe

Tabunșic Victor Xxxxx, născut la xxxxx, domiciliat mun. Xxxxx, str. Xxxxx ap.xx.

Termenul de examinare a cauzei:

1. prima instanță: 25.05.2018-26.06.2019
2. instanța de apel: 19.12.2019-15.07.2020
3. instanța de recurs: 16.10.2020 - 02.12.2020

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 26 iunie 2019, Tabunșic Victor Xxxxx a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 191 alin.(5) Cod penal, la 8 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis.

A fost admisă parțial acțiunea civilă, fiind încasat din contul lui Tabunșic V. în beneficiul Zini Claudio suma de 30 000 euro, cu titlu de prejudiciul material cauzat și suma de 10 000 lei, cu titlu de prejudiciu moral, în rest acțiunea civilă a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat că, în luna august 2010, având scopul și intenția de însușire ilegală a bunurilor altei persoane, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor lor, după un plan bine chibzuit, l-a convins pe cetățeanul Italiei Claudio Zini, să investească mijloace financiare în desfășurarea activității de antreprenariat în domeniul producerii materialelor combustibile reciclabile. Astfel, la 05.08.2010, a fost înregistrată la Camera Înregistrării de Stat întreprinderea cu denumirea „Pure Nature” SRL, iar în calitate de administrator a fost numit cet. Tabunșic Victor, în scopul finanțării întreprinderii, la 07.09.2010 de pe contul lui Claudio Zini s-au transferat pe contul SRL „Pure Nature” suma de 10 000 euro, iar la 24.09.2011 suma de 20 000 euro. Ulterior, în timp ce se afla în sediul B.C. „Victoriabank” SA, filiala nr.11, situată pe bd. Ștefan cel Mare, 77, or. Chișinău, împreună cu contabilă Gujuman Maria, au ridicat de pe contul SRL „Pure Nature”, la 09.09.2010 suma de 77 900 lei, la 13.09.2010 suma de 78 600 lei și la 29.09.2010 suma de 79 146 lei, iar în sumă totală de 235 546 lei. Apoi, avînd același scop, sub pretextul achiziționării bunurilor pentru necesitatea SRL „Pure Nature”, a însușit ilegal mijloace bănești restante pe contul curent al întreprinderii în cauză. În așa mod, Tabunșic Victor a cauzat SRL „Pure

Nature” pagubă materială în proporții deosebit de mari, în sumă totală de 474 522 lei.

Astfel, prin acțiunile sale intenționate Tabunșic Victor Xxxxx a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 191 alin.(5) Cod penal, *delapidarea averii străine, adică însușirea ilegală a bunurilor altei persoane, încredințate în administrarea vinovatului, săvârșită în proporții deosebit de mari.*

3. Sentința a fost atacată cu apeluri de către avocatul Criclivii Sergiu, în numele inculpatului Tabunșic Victor, solicitând casarea acesteia și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Tabunșic Victor să fie achitat, pe motiv că în acțiunile sale, faptele nu întrunesc elementele componente ale infracțiunii prevăzute de art. 191 alin.(5) Cod penal.

În susținerea apelului depus, avocatul a invocat următoarele argumente:

- prin raportul de expertiză judiciar-contabilă nr.1/15 din 12.03.2015, potrivit căruia s-a stabilit că, datoria ÎM „Pure Nature” SRL față de fondatorul Zini Claudio constituie suma de 30000 euro. Însă tot în sentință, instanța a concluzionat că, probele în formă de înscrisuri prezentate de Tabunșic Victor întru justificarea cheltuielilor privind mijloacele bănești ridicate de pe contul „Pure Nature” SRL nu au fost contabilizate și ștampilate, din care motive nu au fost luate în considerație;

- la adoptarea sentinței de condamnare, instanța judecătorească eronat a interpretat prevederile art. 24 alin.(2) Cod de procedură penală, neîntemeiat și-a luat atribuții ale organului de urmărire penală și prin respingerea probelor în formă de înscrisuri prezentate de inculpat pe motiv că nu sunt contabilizate și ștampilate a acționat în favoarea acuzării, fără a-i acorda posibilitate inculpatului să prezinte probele ștampilate din numele ÎM „Pure Nature” SRL;

- instanța neîntemeiat a concluzionat că, numai Tabunșic Victor se face vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 191 alin.(5) Cod penal, fără a se expune și asupra faptelor constate că, Zini Claudio benevol și neinfluențat de nimeni, conștientizând despre riscurile, cât de profit, cât și de faliment ce pot interveni într-o activitate de antreprenariat, în condiții egale a fondat împreună cu Tabunșic Victor IM „Pure Nature” SRL întru producerea materialelor combustibile reciclabile, de la administrarea căreia unilateral s-a înlăturat, atribuindu-și numai funcția de supraveghere;

- instanța judecătorească prin sentința de condamnare din 26.06.2019 a lui Tabunșic Victor a admis o eroare judiciară prin faptul că, greșit a interpretat legea că proprietarul bunului poate fi concomitent parte vătămată și inculpat, fapt care a fost posibil în cazul când nu s-a dat o apreciere juridică la caz a calității procesuale a IM „Pure Nature” SRL, adică s-a luat ca bază numai relațiile între Zini Claudio și Tabunșic Victor, dar nu relațiile a trei părți procesuale, inclusiv a ÎM „Pure Nature” SRL împreună cu Zini Claudio și Tabunșic Victor.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 iulie 2020, a fost respins ca nefondat apelul declarat și menținută sentința.

5. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a constatat, că la pronunțarea sentinței, instanța de judecată corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, just ajungând la concluzia că, inculpatul Tabunșic Victor a săvârșit infracțiunea imputată lui.

Astfel, în viziunea instanței de apel, deși inculpatul vina nu a recunoscut-o, instanța de apel a reținut că prima instanță motivat și întemeiat a concluzionat referitor la vinovăția acestuia în comiterea infracțiunii imputate. Prima instanță s-a bazat pe următoarele probe, care sunt pertinente, concludente, utile și veridice și care coroborează între ele, după cum urmează: declarațiile părții vătămate Zini Claudioe, declarațiile martorilor Ciomîi Olga, Gujuman Maria, Morari Mariana Tabunșic Alexandru, Lipcean Ion, plîngerea depusă de către Zini Claudio din data de 10.07.2014 (f.d.13-15, vol.I); decizia privind înregistrarea persoanei Juridice la Camera înregistrării de Stat din data de 005.08.2010 (f.d.16-17, Vol.I); extrasul din Registrul de Stat al Persoanelor Juridice, prin care se confirmă că Tabunșic Victor a fost înregistrat ca administrator al SC „Pure Nature” (f.d. 18, vol.I); ordinele de plată din 07.09.2010, 24.09.2010 (f.d.20-21, Vol.I); dispoziția de plată nr. 1,2,3, din data de 09.09.2010, 13.09.2010, 29.09.2010, (f.d.22- 24, vol.I); informația despre persoana juridică SRL „Pure Nature” din data de 21.07.2014 (f.d.29-31, vol.I); extrasul de la cadastru, prin care se atestă că terenul procurat pe care se afla construcția, a fost înregistrată cu drept de proprietate pe numele inculpatului Tabunșic Victor, la data de 20.09.2010, conform contractului de vânzare cumpărare, și nu pe Societate conform planului stabilit, (f.d.33-34, vol.I); cartela transportului, prin care se confirmă că transportul procurat a fost înregistrat pe numele inculpatului, (f.d.35, vol.I); extrasul din contul bancar al Societății prin care este reflectat rulajul bancar (f.d.85-87, vol.I); raportul de expertiză judiciar-contabilă nr.1/15 din 12.03.2015 (f.d.66-123, vol.I).

Astfel, analizând probele cercetate în ședința instanței de apel și apreciindu-le din punct de vedere al coroborării lor cu celelalte probe, analizate, instanța de apel a constatat că ele demonstrează vina inculpatului Tabunșic Victor în privința comiterii infracțiunii imputate și care combat argumentele declarate de inculpat.

Instanța de apel a reținut că, declarațiile inculpatului prin care nu-și recunoaște vina în comiterea infracțiunii imputate, sunt declarații ce nu corespund adevărului, depuse în încercarea de a se eschiva de la răspunderea penală și se combat prin probele analizate și apreciate, prin prisma prevederilor art. 101 Codul de procedură penală. Instanța de apel a constatat că Tabunșic Victor a comis infracțiunea imputată lui, și că acțiunile inculpatului au fost corect calificate de către prima instanță prin prisma art. 191 alin.(5) Codul penal, *delapidarea averii străine, adică însușirea ilegală a bunurilor altei persoane, încredințate în administrarea vinovatului, săvârșită în proporții deosebit de mari*.

Argumentele expuse de instanța de fond și motivele din sentință pentru a evita repetări inutile, instanța de apel le-a însușit, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în Cauza Albert vs. România din 16.02.2010, statuează că art. 6 par. 1 din Convenție, deși obligația instanței să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk vs. Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fie examinat chestiunile esențiale supusă atenției sale.

Instanța de apel a ajuns la concluzia că, apelul declarat de avocatul Criclivii Sergiu, în interesele inculpatului Tabunșic Victor este neîntemeiat, motiv pentru care instanța de apel l-a respins, ca fiind nefondat.

La caz, urmează a fi analizat minuțios comportamentul inculpatului după primirea banilor. Inculpatul din banii primiți de la partea vătămată a procurat un automobil și un bun imobil. Este relevant că aceste bunuri au fost înregistrate în registrele după inculpat ca persoană fizică și unic proprietar și, în același timp, inculpatul și partea vătămată au constituit o persoană juridică SRL "Pure Nature", bunurile respective nefiind înregistrate după această persoană juridică. Asemenea situație nu are nici o explicație economică, financiară și era contrară înțelegerii dintre părți. Totodată, inculpatul a trecut sub tăcere acest fapt. Partea vătămată a aflat despre înregistrările respective în cadrul procesului penal. După ce părțile au convenit încetarea activității comune, aceste bunuri nu au fost returnate părții vătămate. Urmează a fi reținut faptul că, inculpatul a încetat orice comunicare cu partea vătămată și ultima nu îl putea găsi. Ulterior, după ce au decis încetarea activității comune, inculpatul nu a restituit nimic părții vătămate. Lipsa restituirii, chiar și una parțială, într-un termen de mai mult de 7 ani indică la existența intenției. Aceste aspecte indică la intenția inculpatului și la faptul că această intenție exista inițial și, respectiv, există infracțiunea de delapidare.

Instanța de apel, apreciind probele administrate din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității acestora constată că argumentele inculpatului precum că în acțiunile acestuia nu sunt întrunite elementele componente de infracțiune, făcând referire la faptul că au avut loc relații civile, nu pot fi reținute. Instanța de apel le apreciază critic fiind declarative fără suport probatoriu având scopul evitării răspunderii penale or, în baza probelor administrate de acuzatorul de stat s-a constatat cu certitudine că inculpatul, a acționat prin înșelăciune, manifestând rea-credință în raport cu partea vătămată.

În viziunea instanței de apel, instanța de fond corect a ajuns la concluzia privind vinovăția lui Tabunșic Victor în săvârșirea infracțiunii menționate, punând la baza sentinței de condamnare declarațiile părții vătămate, confirmate prin declarațiile martorilor și probele scrise, probe care, analizate în ansamblu, coroborează între ele și demonstrează cert intenția inculpatului de a delapida a averii străine, adică însușirea ilegală a bunurilor altei persoane, încredințate în administrarea vinovatului, săvârșită în proporții deosebit de mari.

La individualizarea, stabilirea categoriei și termenului pedepsei inculpatului, instanța de apel a ținut cont de prevederile art.art.7, 61,75 Codul penal și anume de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de condițiile de viață ale familiei acestuia precum și de scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării inculpatului.

Astfel, reieșind din circumstanțele cauzei, având în vedere nerecunoașterea vinovăției de către inculpat, instanța de apel a ajuns la concluzia că, corectarea inculpatului este pasibilă cu aplicarea unei pedepse privative de libertate sub formă de închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, Colegiul apreciind o asemenea pedeapsă ca fiind echitabilă în raport cu fapta comisă și care va atinge

scopul educativ și preventiv stabilit la art.61 alin.2 Codul penal, în acest sens fiind întemeiată și argumentată poziția primei instanțe.

Totodată, instanța de apel a reținut că, la stabilirea pedepsei pentru infracțiunea comisă, instanța de judecată a luat în considerație toate circumstanțele în care aceasta a fost săvârșită: tipul intenției - cu intenție directă, modul, condițiile și circumstanțele de săvârșire a infracțiunii și gravitatea urmărilor.

Instanța de apel la verificarea corectitudinii individualizării și stabilirii categoriei și termenului pedepsei inculpatului Tabușcic Victor a ținut cont de prevederile art. 6, 7, 16, 61, 75, 76, 77, Cod penal, a ținut cont de gravitatea infracțiunilor săvârșite, care se atribuie la categoria infracțiunilor deosebit de grave prin prisma prevederilor art. 16 Cod penal, de faptul că infracțiunea a fost săvârșită cu intenție, de scopul infracțiunii - cel de cupiditate, de faptul că prejudiciul material nu a fost restituit, de personalitatea inculpatului, care este fără antecedente penale, este căsătorit, are la întreținere trei copii minori.

Astfel, instanța de fond just a considerat oportună și eficientă în sensul corectării și reeducării inculpatului, stabilirea unei pedepse minime sub formă de închisoare pe un termen de 8 (opt) ani închisoare, cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip închis, considerând că, anume această pedeapsă va atinge scopul legii penale, va restabili echitatea socială și va duce la reeducarea și corectarea inculpatului, prevenind săvârșirea de noi infracțiuni atât din partea condamnatului, cât și din partea altor persoane.

Instanța de apel a constatat că, partea vătămată Claudio Zini, a depus acțiune împotriva lui Tabușcic Victor, prin care solicită: a încasa de la Tabușcic Victor, în beneficiul lui Claudio Zini, prejudiciul material cauzat prin infracțiune în mărime de 30000 Euro sau echivalentul în lei la Cursul BNM din ziua achitării și a încasa de la Tabușcic Victor, în beneficiul lui Claudio Zini, echivalentul bănesc al prejudiciul moral cauzat prin infracțiune în mărime de 125478 lei.

La fel, instanța de apel a considerat că instanța de fond corect a admis parțial acțiunea civilă și a încasat din contul lui Tabușcic Victor Xxxxx în beneficiul Zini Claudio suma de 30 000 (treizeci mii euro) euro, cu titlu de prejudiciul material cauzat și suma de 10 000 (zece mii) lei, cu titlu de prejudiciu moral.

6. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către avocatul Criclivîi Sergiu în numele inculpatului, care solicită casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel.

În motivarea recursului invocă:

- instanța de apel a omis să se expună asupra unor probe ce demonstrează nevinovăția inculpatului, fiind încălcate prevederile art. 8 Cod de procedură penală, cât și prevederile art. 6 CEDO;

- instanța de apel a lăsat fără apreciere faptul expus de apărare în ședința de judecată din 15.07.2020, că inculpatul este în imposibilitate să se achite cu partea vătămată Zini Claudio, din motiv că ultimul refuză să prezinte la banca la care se deservește ÎM „PURE NATURE” SRL, datele sale personale, care sunt expirate, pentru ca întreprinderea să se achite cu ultimul, fapt ce demonstrează existența relațiilor civile între Tabușcic V. și Zini Claudio;

- apărarea nu a avut acces la eliberarea proceselor-verbale ale ședinței de judecată;

- instanța de apel a admis erori grave de fapt și de drept, s-a dat o încadrare juridică greșită faptei, pronunțându-se greșit asupra motivelor invocate în cererea de apel de avocatul inculpatului, nu a cercetat amănunțit aspectele învinuirii înaintate, nu a verificat și nu a apreciat profund probele administrate și examinate în instanță în strică conformitate cu cerințele legii, nu a dat o evaluare convenită cu argumentarea admisibilității sau inadmisibilității fiecărei probe examinate, nu a analizat în modul convenit prezența sau lipsa elementelor infracțiunii imputate inculpatului, nu a elucidat faptele importate pentru soluționarea justă și promptă a cauzei date, nu și-a argumentat clar concluziile în decizia adoptată, precum și de practica relevantă a CEDO, prin ce a dat o hotărâre ilegală și neîntemeiată, erori care după părerea apărării pot fi reparate numai de instanța de apel și nu de instanța de recurs.

În drept, recurentul își întemeiază recursul declarat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6), 12) Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia asupra recursului declarat, solicitând inadmisibilitatea prezentului recurs, deoarece recurentul își motivează recursul prin dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor, însă motivele de reapreciere a probelor nu se conțin în temeiurile prevăzute la art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, astfel criticile formulate de acesta nu sunt motivate sub aspectul casării hotărârii recurate, ca fiind ilegală. Instanța de apel a aplicat corect normele de drept material, evaluând probele în conformitate cu prevederile art. 100-101 Cod de procedură penală.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sânt vădit neîntemeiate.

În sensul art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel.

Din cuprinsul recursului declarat de către avocatul Criclivii Sergiu în numele inculpatului, se reține, că acesta invocă ca temei de drept pct. 6), 12) din alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală și anume, că *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței; faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.*

Instanța de recurs, studiind textul deciziei atacate constată, că temeiul invocat de către recurent și prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, nu

și-a găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul, că instanța de apel, judecând cauza și verificând probele în ședința de judecată a motivat detaliat și clar soluția adoptată în urma propriei analize și examinări coroborate a probelor ce au servit ca temei pentru soluționarea laturii penale a cauzei, expunându-se argumentat din care motive a ajuns la concluzia de menținere a sentinței de vinovăție a inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 191 alin. (5) Cod penal.

Totodată, instanța de recurs consideră, că decizia instanței de apel cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, în sensul că argumentele pe care instanța de apel le-a expus în partea descriptivă a deciziei, echivalează cu o motivare conformă rigorilor și exigențelor din art. 6 CEDO.

În opinia Colegiului penal, instanța de apel s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și a adoptat o hotărâre legală, întemeiată și motivată, cuprinzând argumente fundamentate în fapt și în drept, prezentate în hotărârea atacată și corect a considerat, că Tabunșic V. este vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 191 alin. (5) Cod penal.

În cauza supusă judecării Colegiul consideră, că instanța de apel corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, examinând obiectiv cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, astfel corect ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatului, în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 191 alin. (5) Cod penal.

Totodată, nu este fondată nici critica recurentului, în sensul pretinderii că instanța de apel a omis să se expună asupra unor probe ce demonstrează nevinovăția inculpatului, fiind încălcate prevederile art. 8 Cod de procedură penală, cât și prevederile art. 6 CEDO. La acest aspect, instanța de recurs atestă, că în ședința de judecată a instanței de apel, avocatul Criclivîi S. în numele inculpatului, a înaintat cererea de anexare a înscrisurilor, ce țin de personalitatea inculpatului și anume extrasul din Registrul de Stat al persoanelor juridice și certificatele de naștere a celor 3 copii ai săi, astfel Colegiul penal reține că, probele în cauză nu confirmă nevinovăția inculpatului, totodată au fost luate în considerație de instanța de apel, inclusiv la individualizarea pedepsei, ținându-se cont de faptul că, inculpatul are la întreținere 3 copii minori, iar ce ține de faptul că, ÎM „PURE NATURE” SRL la moment este înregistrată în Registrul de Stat a persoanelor juridice, faptul dat nu îl dezvinovățește pe inculpat. În acest sens, fiind întemeiată și concluzia instanței de apel, precum că inculpatul din banii primiți de la partea vătămată a procurat un automobil și un bun imobil. Este relevant că aceste bunuri au fost înregistrate în registre după inculpat ca persoană fizică și unic proprietar și, în același timp, inculpatul și partea vătămată au constituit o persoană juridică SRL „Pure Nature”, bunurile respective nefiind înregistrate după această persoană juridică. Asemenea situație nu are nici o explicație economică, financiară și era contrară înțelegerii dintre părți. Totodată, inculpatul a trecut sub tăcere acest fapt. Partea vătămată a aflat despre înregistrările respective în cadrul procesului penal. Urmează a fi reținut faptul că inculpatul a încetat orice comunicare cu partea vătămată și ultima nu îl putea găsi. Ulterior, după ce au decis încetarea activității comune, inculpatul nu a restituit nimic părții vătămate. Lipsa restituirii, chiar și una parțială, într-un termen

de mai mult de 7 ani indică la existența intenției. Aceste aspecte indică la intenția inculpatului și la faptul că, această intenție exista inițial și, respectiv, există infracțiunea de delapidare. Reieșind din cele expuse, Colegiul penal respinge critica recurentului precum că, inculpatul este în imposibilitate să se achite cu partea vătămată, care nu prezintă la bancă datele personale, or în ședințele de judecată partea vătămată a declarat că, inculpatul a încetat orice comunicare cu partea vătămată și ultima nu îl putea găsi, fapt confirmat și de către martorul Gujuman M.

Cu referire la critica recurentului, precum că la 17.08.2020 apărarea a depus cerere, însă nu a avut acces la eliberarea proceselor-verbale ale ședinței de judecată, Colegiul penal o consideră declarativă, astfel reieșind din materialele cauzei, nu se atestă depunerea căreiva cereri de către inculpat sau avocatul acestuia, de a face cunoștință cu procesele-verbale ale ședinței de judecată a instanței de apel.

Rezumând în ansamblu probele administrate, Colegiul penal statuează că, nu se constată prezența a careva dubii privind vinovăția inculpatului, în săvârșirea infracțiunii imputate, iar acțiunile acestuia sânt incidente elementelor infracțiunii prevăzute de art. 191 alin. (5) Cod penal și în cele din urmă temeiurile pentru recurs invocate și stipulate la pct. 6), 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, nu și-au găsit confirmarea.

În virtutea considerentelor expuse mai sus, constatând că în cauză există o concordanță deplină între probele administrate și situația de fapt stabilită de instanța de apel în privința inculpatului, nefiind identificată de instanța de recurs vre-o eroare judiciară, ce ar putea servi drept temei de casare a hotărârii judecătorești atacate, Colegiul penal consideră ca fiind vădit neîntemeiate criticile formulate de către recurent în recursul ordinar deferit spre examinare.

Astfel, odată ce recursul de pe rol este vădit neîntemeiat, acesta urmează a fi declarat inadmisibil.

9. În conformitate cu art. 432 alin. (1)-(2) pct. 4) CPP, Colegiul penal

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Criclivîi Sergiu în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 iulie 2020, în cauza penală privindu-l pe **Tabușnic Victor Xxxxx**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia pronunțată integral la data de 02 decembrie 2020.

Președinte

Timofti Vadimir

Judecător

Cobzac Elena

Judecător

Țurcan Anatolie